

www.strik.rs

www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA

Annie Ernaux
L'événement

UREDNIKA

Ljubica Pupezin

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2000.

Copyright © 2023. Štrik, za srpski jezik

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se
umnožavati ni u kom obliku bez prethodne dozvole izdavača
ili vlasnika izdavačkih prava.

Ani Erno

DOGAĐAJ

PREVELA S FRANCUSKOG

Olja Petronić

BEOGRAD

2023

*Imam dvostruku želju: da događaj
postane zapis. I da zapis bude događaj.*

Mišel Leris

*Ko zna ne počiva li pamćenje samo
na sagledavanju stvari do kraja.*

Juko Cušima

Izašla sam na Barbesu. Kao i prošli put, muškarci su dokono stajali u grupama ispod nadzemnog metroa. Ljudi su prolazili trotoarom noseći ružičaste kese iz „Tatija”¹. Krenula sam Bulevarom Mažanta, prepoznala prodavnicu „Bili” po vetrovkama povešanim napolju. Neka žena išla mi je u susret, na jakim nogama nosila je crne čarape s krupnim motivima. Ulica Ambroaz-Pare bila je skoro pusta sve do bolnice. Uputila sam se dugačkim zasvođenim prolazom krila Eliza. Prilikom prvog dolaska nisam primetila muzički paviljon u dvorištu koje se protezalo duž zastakljenog hodnika. Pitala sam se kako ću na sve to gledati posle, kada budem odlazila. Gurnula sam vrata broj 15 i popela se na drugi sprat. Na prijemnom pultu odeljenja za skrining predala sam kartončić sa svojim brojem. Žena je pretražila kartoteku i izvukla ke-

¹ Lanac prodavnica sa jeftinom garderobom, obućom, kućnim potreštinama i slično. *Prim. prev.*

sicu od kraft papira u kojoj su se nalazili neki dokumenti. Ispružila sam ruku, ali mi nije dala kesicu. Spustila ju je na pult i rekla mi da sednem, da će me prozvati.

Čekaonica je podeljena na dva dela. Odabrala sam onaj bliži lekarevim vratima ispred kojih je bilo više sveta. Počela sam da pregledam pismene zadatke koje sam ponela sa sobom. Odmah posle mene, mlada devojka duge plave kose pružila je svoj broj. Proverila sam da li će i ona ostati bez svoje kesice i da li će i ona biti prozvana. Sedeći podalje jedni od drugih, tu su već čekali moderno odeven i proćelav muškarac od tridesetak godina, mladi crnac s vokmenom i muškarac od pedesetak godina umornog lica i zavaljen u stolici. Posle plavokose devojke došao je četvrti muškarac, odlučno seo i izvadio knjigu iz torbe. A potom par: ona u helankama i s trudničkim stomakom, on u odelu s kravatom.

Na stolu nije bilo novina, samo nekoliko letaka o nužnosti unošenja mlečnih proizvoda i „kako živeti sa HIV-om”. Žena u helankama govorila je nešto svom partneru, ustajala, grčila ga, milovala. On je ostajao nem, nepomičan, ruku oslonjenih na kišobran. Plavokosa devojka zurila je u pod skoro zatvorenih očiju, kožna jakna ležala joj je presavijena na krilu; izgle-

dala je skamenjena od straha. Pored nogu joj je stajala velika putna torba, kao i mali ranac. Pitala sam se da li ima razloga za strah više od drugih. Možda je došla po nalaz pre nego što otputuje za vikend, ili u posetu roditeljima u unutrašnjosti. Doktorka je izašla iz ordinacije – vitka, okretna žena u ružičastoj suknji i crnim čarapama. Izgovorila je broj. Niko se nije ni pomerio. Prozvan je muškarac iz susednog dela, momak koji je prošao brzo, videla sam samo naočare i konjski rep.

Prozvan je mladi crnac, a potom ljudi iz drugog dela. Niko nije govorio niti se pomerao, osim žene u helankama. Samo bi se sve oči podigle kada bi se doktorka pojavila na vratima ordinacije ili kada bi neko iz nje izašao. Pratili bismo ga pogledom.

Telefon je zvonio u nekoliko navrata – ljudi zakazuju ili se raspituju o terminima. Jednom je žena s prijemnog pulta otišla po biologa da bi odgovorio osobi koja je pozvala telefonom. Rekao je, a potom i ponovio: „Ne, to je normalna količina, sasvim normalna.” Njegove reči odzvanjale su u tišini. Osoba na drugom kraju sigurno je HIV pozitivna.

Završila sam ocenjivanje zadataka. Neprestano sam iznova zamišljala isti mutan prizor iz jedne subo-

te i nedelje u julu – ljubavne kretnje, ejakulaciju. Upravo zbog tog prizora, mesecima zaboravljenog, nalazila sam se ovde. Preplitanje i kretanje dva gola tela poistovetila sam s plesom smrti. Činilo mi se da je taj muškarac s kojim sam bezvoljno pristala ponovo da se vidim, došao iz Italije samo da bi mi preneo sidu. Ipak nisam uspevala da uspostavim vezu između to dvoje: kretnji, mlake kože, sperme i činjenice da sam u ovoj čekaonici. Mislila sam da ne može biti nikakve veze između seksa i nečega drugog.

Doktorka je izgovorila moj broj. Čak i pre nego što sam ušla u ordinaciju, široko mi se osmehnula. To sam shvatila kao dobar znak. Dok sam zatvarala vrata, veoma brzo je rekla: „Negativan je”. Prasnula sam u smeh. Ono što je rekla posle toga nije me zanimalo. Izgledala je radosno i saučesnički.

Sjurila sam se niz stepenice i put u obrnutom smeru prešla kao u transu. Pomislila sam kako sam još jednom spasena. Poželela sam da znam da li je spasena i ona plavokosa devojka. Na stanici Barbès, gomile ljudi, tu i tamo prošarane ružičastim mrljama od „Tatijevih” kesa, stajale su na peronima sučelice jedne drugima.

Shvatila sam da sam taj trenutak u bolnici Lariboisjèr doživela na isti način kao kad sam čekala presu-

du doktora N. 1963. godine, u istom užasu i istoj ne-
verici. Moj život, dakle, staje između Oginove metode² i
jeftinih prezervativa iz automata. To je dobar način
da se život odmeri, čak pouzdaniji od drugih.

² Jedna od metoda za izračunavanje plodnih i neplodnih dana. *Prim.
prev.*